

Pak už všichni napjatě čekali, kdy se konečně objeví Laurio a začnou si spolu hrát.

„Ahoj, kamarádi!“ pozdravila Laurio, když konečně dorazila na Území kamarádů. „Ahoj, Laurio!“ odpověděli všichni sborově a vzápětí si všimli, že s Laurio přišel i vysokánský oranžový chlapík, který měl kolem krku tři plyšové kroužky — modrý, žlutý, zelený. „Podívejte, náš nový kamarád!“ ukázala na něj Laurio. „Kdo to je? Nikoho takového jsem ještě neviděl,“ zeptal se polohlasem Koník. „Je to žirafa,“ pošeptal mu Jaguár.

„Dovolte, abych se představil,“ řekl ten vysokánský. „Jsem Doktor.“ Když se představili i kamarádi, Žába se zeptala: „A k čemu máš ty kroužky?“

„S těmi léčím. Modrý kroužek vyléčí všechny zlomeniny, žlutý je na horečku a zelený na spáleniny a všechno ostatní.“ Koník se dal do divokého křepčení: „To je skvělé! To je skvělé, když se mi zas něco stane, Doktor mě hned vyléčí!“

Když se všichni seznámili, přistoupila Žába k Lauriu a řekla: „Naše nejmilejší Laurio, chceme ti popřát všechno nejlepší k narozeninám. Tady máš ode mě dárek. „Když si Laurio zkoušela žabí šperk, Žába pochvalně přikývla: „Sluší ti skoro tak jako mně...“

Pak přišel na řadu Tygr a Jaguár. „My ti předvedeme svůj jagotygrí zápas,“ oznámili. Přistoupili k sobě a přátelsky se ťukli pravými předními tlapkami. Pak se pustili do boje. Tygr hbitě

Napálka

Laurio našla na stole mamčinu voňavku. Nenápadně se jí zmocnila a hned pospíchala za Žábou. Poněvadž ji nenašla u řeky, vydala se přes Peřinové hory směrem ke Strašákovu území. Asi tak uprostřed cesty narazila na Žábu, která šla od Doktora k řece.

„Podívej, Žábo, co mám!“ chlubila se Laurio voňavkou a trochu se nastříkala. Žába zavřela oči a několikrát mocně přivoněla. „Laurio, ty teď vůbec nevoníš jako Laurio,“ řekla posléze Žába. „A kdybych si dala jiné šaty, možná by mě nikdo nepoznal,“ zasnila se Laurio. „No, to nevím...“ zapochybovala Žába. Pak jí však něco blesklo hlavou a zvolala: „Laurio, mám plán. Za chvíli tu půjde Bílý, říkal, že se chce vykoupat v řece. Rychle se převleč do nějakého cizího oblečku a zkusíme ho napálit.“ Laurio se honem běžela převléct, na židli popadla máminy šaty a bleskově se vrátila k Žábě. Právě včas. Na kopci už se objevila hlava Bílého. „Laurio, teď stůj jako socha. Vůbec se nehni a zbytek nechej na mně,“ šeptala Žába. Laurio se postavila do taneční polohy s jednou rukou zvednutou a druhou vbok.

Když se Bílý přiblížil na doslech, Žába začala láteřit: „Jaký uličník tady postavil tu sochu! Přímo uprostřed cesty!

Až sem dorazí Koník s vozíkem, tak tudy neprojde!“ Bílý už se zastavil u Žáby a povídá: „Co to tady vyvádíte?“ „Nevíš, kdo sem dal tu Lauriovu sochu?“ ptala se Žába a ukázala na nehnutě stojící Laurio. Bílý se zarazil, pak se podíval na Laurio, několikrát k ní přičichl, poodešel a znovu si ji prohlížel. „Aha, tak to je socha.

„Výprava za pokladem se odkládá. Musíme vypátrat, co to všechno znamená!“ řekl rázně Jaguár.

Kamarádi pak dlouze diskutovali o tom, zda mapka s pokladem souvisí s útokem na Doktora.

„A odkud se vlastně ta mapka vzala?“ ptala se Laurio. „To já jsem ji dal na břeh řeky,“ ozval se mocný hlas za nimi. Kamarádi se rychle otočili a spatřili mohutného modrého Slona. Tygr s Jaguárem hned stáli ve střehu. Slon se však tvářil přátelsky a omluvně dodal: „... a to já jsem uspal Doktora.“

Slon pak začal vyprávět svůj příběh. Když na Území kamarádů vybuchla sopka a rozvodnila řeku, velká voda spláchla celou slonovu vesnici. Slon odešel do světa, aby získal prostředky k její obnově. Cestou však padl do léčky, kterou na něj nastražily dvě sestry lišky, babky kořenářky. Uzavřely s ním sázku. Pokud Slon uhádne jejich hádanku, dají mu celý svůj poklad, za který postaví novou vesnici. Pokud hádanku neuhádne, bude jim muset sloužit tak dlouho, dokud hádanku neuhádne. Slon si byl jistý

svojí chytrostí, a proto souhlasil. „Než ti dáme tu hádanku, osvěž se naším bylinkovým čajem,“ řekla mu jedna z lišek a postavila před něj šálek. Sotva jej Slon vypil, druhá mu řekla hádanku. Slon však záhy přišel na to, že v čaji bylo něco, co mu brání o hádance přemýšlet, a na správné řešení nepřišel.

„A jak zněla ta hádanka?“ zeptal se zvědavě Doktor, který se již plně zotavil. Slon pravil: „Čím víc toho je, tím méně je toho vidět,“ pravil smutně Slon a pokračoval: „Nemohu přijít na to, co to je. Vždy, když na tu hádanku začnu myslet, strašně mě rozbolí hlava a musím s tím přestat.“

V ten okamžik přerušil Slona Doktor: „Odpověď na tu hádanku není tak složitá, řeknu ti ji, až mi řekneš, proč jsi nám nastražil mapku s pokladem a proč jsi mě uspal.“

Slon tedy pokračoval: „Babky kořenářky pomocí svých lektvarů uspávaly a okrádaly všechny, kteří se u nich zastavili. Moji

ly kroky. „Pozor! Někdo jde. Dělejme, že spíme!“ šeptla rychle Laurio a ještě každému dala po jednom lesklém amuletu, které vyráběla během cesty.

Za chvíli se ve dveřích objevila druhá liška, skoro k nerozeznání od té první. Rychle si prohlédla nově příchozí, kteří zdánlivě spali kolem stolu. „Dobrá práce!“ pochválila sestru. Pak si však všimla, že i ta tvrdě spí. Když jí zvedla hlavu a uviděla pirátskou pásku přes oko, Koník se začal pochechtávat. Druhá liška na chvíli zkamenněla. Pak vykřikla: „Ha! Zrada!“ Vytáhla jakýsi předmět, který měla v kapse, zvedla jej nad hlavu a namířila na kamarády. „Mocná síla liščích ohonů, sežehni vše na sto honů!“ vykřikla. Ještě předtím, než to dořekla, Laurio dala pokyn všem ostatním: „Kamarádi, teď!“ Na ten povel všichni kamarádi vytáhli své amulety a natočili je na předmět v liščině ruce. Když liška pronesla poslední slovo svého zaklínadla, vyšlehl z předmětu paprsek směrem ke kamarádům. Odrazil se však od jejich amuletů zpět na lišku. Liš-

